

ת"פ 9346/04/19 - מדינת ישראל נגד סולימאן מרזוק-בעצמו, אשרף אבו זלף-בעצמו

בית משפט השלום באשקלון

ת"פ 9346-04-19 מדינת ישראל נ' מרזוק ואח'
בפני כבוד השופטת, סגנית הנשיא ענת חולתא

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה ע"י ב"כ עו"ד רונן מאיר
נגד
1. סולימאן מרזוק-בעצמו
2. אשרף אבו זלף-בעצמו
הנאשמים ע"י ב"כ עו"ד אדם ג'ורנו והמתמחה נאילה הייב

הכרעת דין

רקע:

1. נגד הנאשמים הוגש כתב אישום, אשר תוקן ביום 29.4.2019, המייחס להם ביצוע עבירות בצוותא חדא, כדלקמן:

ציד חית בר מוגנת- עבירה לפי סעיפים 2 ו-14(ב) לחוק להגנת חיית הבר, התשט"ו - 1955 (להלן: החוק), בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין התשל"ז - 1977 (להלן: חוק העונשין).

החזקת חית בר- עבירה לפי סעיף 8(א)(3) ו-14(א) לחוק, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

פגיעה בערך טבע מוגן- עבירה לפי סעיף 33(ג) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, שמורות טבע, אתרים לאומיים ואתרי הנצחה, התשנ"ח - 1998 (להלן: חוק גנים לאומיים), בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

החזקת ערך טבע מוגן- עבירה לפי סעיף 33(ד) ו-57(ב) לחוק גנים לאומיים, בצירוף סעיף 29 לחוק העונשין.

2. על פי כתב האישום המתוקן, ביום 3.11.2018, בשעה 8:00 לערך, בשטח המזבלה מצפון לאזור התעשייה באשדוד עסקו הנאשמים בצוותא חדא בציוד 3 חוגלות באמצעות רובה ציד, השייך לנאשם 1. הציוד בוצע בנסיעה ברכב השייך לנאשם 2. לאחר שהנאשמים עוכבו על ידי מאבטחים, ביקש נאשם 1 להטיל

מימיו ובעת שעשה כן, זרק שקית ובה 3 חוגלות אותם צדו הנאשמים קודם לכן.

על מכנסיו של נאשם 1 נמצא דם חוגלה, שהיא חייבת בר מוגנת וערך טבע מוגן.

על מכנסיו של נאשם 2 נמצא דם של דורבן מצוי שהינו חית בר מוגנת.

מהלך המשפט

3. לאחר הסדרת הייצוג, הוגשה ביום 7.10.19 בקשה לביטול כתב האישום בטענת הגנה מן הצדק, שבבסיסה טענה כי עניינם של הנאשמים צריך היה להיות מטופל במסגרת הסדר מותנה.

ביום 3.11.2019 הוגשה התנגדות המאשימה לבקשה.

ביום 18.11.2019 ניתנה החלטה הדוחה את הבקשה.

4. ביום 18.11.2019 כפרו הנאשמים במיוחס להם, כדלקמן:

הנאשמים אישרו כי ביום האירוע נסעו במקום והיה איתם רובה ציד, אותו מחזיק נאשם 1 ברישיון. נטען, כי משרדו של נאשם 1 נמצא באזור והנאשמים היו בדרכם אל המשרד. נאשם 1 הכחיש כי זרק שקית ושני הנאשמים הכחישו הימצאות דם על מכנסיהם.

בנוסף נטען, כי הנאשמים כופרים בשרשרת המוצג וכן כופרים בסמכותם של חלק מהעדים לפעול באירוע.

המשך הדיון נקבע לשמיעת ראיות ליום 17.2.2020.

5. ביום 17.2.2020 נשמעה עדותם של ע.ת. 14 - חוקר הרשות אורי שפירא, ע.ת. 4 - המאבטח אלן סורמונט, ע.ת. 3 - המאבטח פנטהון אווקה, ע.ת. 2 - המאבטח יבגני גנצר. כמו כן, הוגשו מוצגים שונים.

בתום הדיון, עתר ב"כ הנאשמים כי בדיון הבא יוצגו השקית שנמצאה בשטח וכן גליל שקיות שנתפס ברכב.

כמו כן, הועלתה בקשה לפי סעיף 108 בחסד"פ, כי יומצא מסמך דיווח שכתב המאבטח אלן סורמונט לאחר האירוע, ונמסר למקום עבודתו בחברת "נובל אנרג'י".

נקבע כי המשך שמיעת הראיות תתקיים ביום 20.5.2020, אז יוצגו התפוסים. כמו כן ניתן צו לפי סעיף 108 בחסד"פ לביצוע על ידי ב"כ המאשימה ובאמצעות ע.ת. 8 שאמור להעיד בדיון הנדחה.

6. בהמשך לכך, ניתנו מספר החלטות המתרות במאשימה בגין אי הגשת תגובות במועד. בסופו של יום, נדחה מועד הדיון שנקבע מראש ובין היתר, בשל היעדר מוכנות התיק נוכח מחדלה של המאשימה לפעול.

נקבע כי עד יום 4.6.2020 על הצדדים להגיש בקשות מתאימות אם לא תושלם העברת המסמכים. נקבע כי נוכח השיהוי בהגשת הבקשה, שאלת ההוצאות תיבחן בתום ההליך ובהתאם לתוצאותיו. בלית הברירה נדחה המשך דיון ההוכחות ליום 24.9.2020.

7. ביום 19.5.2020 הוגשה הודעת המאשימה כי דו"ח האירוע שרשם העד אלן הועבר לעיון ההגנה וכן נתבקש זימון ע.ת. 8 טל לפידות מכתובתו הרשומה.

8. ביום 2.6.2020 ניתנה החלטתי כי בהמשך להחלטת מנהל בתי המשפט בדבר קיצור פגרת הקיץ, הצדדים יודיעו האם יוכלו להקדים את שמיעת ההוכחות ליום 6.8.2020, ובהמשך אכן הוקדם מועד הדיון.

9. ביום 6.8.2020 הושלמה פרשת התביעה בעדותם של ע.ת. 8 - קב"ט חברת נובל אנרג'י טל לפידות וע.ת. 1 - חוקר הרשות סיון מורדוך.

כמו כן הוגשו מסמכים נוספים לתיק.

בנוסף לכך, בהמשך לעדות החוקר ולבקשת ב"כ הנאשמים, ניתן צו לפי סעיף 108 בחסד"פ לתחנת אשדוד להמציא לבית המשפט את כל התפוסים שהעד העיד שהביא לתחנת משטרת אשדוד בקשר לתיק שבכותרת, ובפרט - גליל שקיות. נקבעו מועדים להגשת בקשות מטעם הצדדים בעניין זה.

במועד זה אף נשמעה פרשת ההגנה בעדות שני הנאשמים ונקבעו מועדים להגשת סיכומים.

10. ביום 26.8.2020 הוגשה תגובת תחנת משטרת אשדוד ולפיה, אין בתחנה תפוסים הקשורים בתיק. נמסר, כי שקית ובה גוויות חוגלות הושמדה על פי צו. כן נמר, כי ככלל, בסיום ביצוע פעולות חקירה בתיק חיצוני - כגון של הרט"ג - בסיום החקירה מועברים התפוסים לרט"ג יחד עם התיק. אך לא נמס, כי קיים תיעוד מה עלה בגורל גליל שקיות שאכן רשום שנתפס.

11. סיכומי המאשימה הוגשו ביום 4.10.2020; סיכומי הנאשמים הוגשו ביום 4.11.2020 ונקבע מועד למתן הכרעת דין ליום 28.2.2021.

12. ביום 23.2.2021 ניתנה החלטתי כי בשל שינוי בתכנית העבודה במחוז דרום ומעבר של מותב זה להיכל אחר, המועד למתן הכרעת הדין יידחה ליום 30.6.2021. בהמשך המועד נדחה פעם נוספת לבקשת ב"כ הנאשמים.

טענות הצדדים:

13. **ב"כ המאשימה** עותר להרשיע את הנאשמים במיוחס להם על סמך עדויות עדי המאשימה והמסמכים שהוגשו, ובפרט עדויות המאבטחים, תוצאת בדיקת הוטרנר וחוות דעת ד.נ.א. וכן ביקשה לקבל כראיה קבילה את סרטון מצלמת האבטחה מחברת "נובל אנרג'י" התומך בתזת המאשימה.

נטען, כי עדות הפקחים והמאבטחים מדויקת בכל הקשור לפרטים מהותיים שבתיק ונתמכת גם בסרטון מצלמת האבטחה, בעוד שגרסת הנאשמים אינה מספקת הסבר הגיוני להימצאותם בשטח, כשברשותם רובה ציד, וכשנאשם 1 נראה משליך שקית שבהמשך נמצאו בה החוגלות המתות הטירות.

ב"כ המאשימה הפנה לעדות המאבטח אלן (ת/16) אשר מצא את השקית לאחר שמאבטח אחר שהשגיח על נאשם 1 ציין, כי נאשם 1 זרק שקית ליד עץ. כן העיד כי בזמן זה נאשם 1 אמר לו **"הציפורים שבשקית הן לא שלי"**, שהיא אמרה מפלילה. העד העיד, כי פתח את השקית, בניגוד לנהלים שחלים על אירוע החשוד כאירוע פח"ע, וראה בתוך השקית את הציפורים המתות. כמו כן העיד כי הנאשמים היו לחוצים.

המאבטח אווקה מסר בהודעתו במשטרה (נ/1) שראה את נאשם 1 זורק שקית כחולה ליד השיח כש"הלך להשתין". העד מסר כי הנאשמים עוכבו בשל הימצאות הנשק ברכב, מאחר שבידי נאשם 1 לא היה רישיון נשק להצגה. העד מסר שקודם לכן הנאשמים הסתובבו מסביב לרכב והוא מעריך שאז הם הוציאו את השקית וכן העיד שאחראי המשמרת דיבר עם נאשם 1 ושאל אותו למה הוא זרק ומה הוא זרק והנאשם הכחיש זאת.

המאשימה הפנתה לסרטון ת/13א' שבו נראית התרחשות המחזקת את עדות המאבטח אווקה וכן מפנה לנקודת הזמן 00:47, שם נראה נאשם 1 משליך דבר מה ליד העץ.

14. המאשימה ביקשה לדחות את הטענות שהועלו בנוגע לקבילות הסרטון מנימוקים של פגיעה בפרטיות. נטען, כי הסרטון אינו פוגע בפרטיות מי מהנאשמים, לא נראים בו איברים מוצנעים ואף לא ניתן להבחין ממש בכך שנאשם 1 "משתין". מדובר במצלמת אבטחה הסורקת את השטח מגובה והיא חלק ממערך האבטחה של המתקן, כפי שהעיד העד לפידות.

בעניין זה הפנתה המאשימה גם לפסק דין של בית המשפט המחוזי בתל אביב בתיק 50075-11-18 **מדינת ישראל נ' מזרחי**, שם קבע בית המשפט כי מצלמות אכיפה במרחב הציבורי מהוות פגיעה בפרטיות שהיא מידתית מוצדקת ולתכלית ראויה. כמו כן נקבע, כי לאור מיקום המצלמות והרזולוציה בהן, לא נפגעת פרטיות האזרחים ולכל היותר מדובר בפגיעה בעצמה קטנה ביותר. באיזון הכולל, לא מדובר בפגיעה שמצדיקה פסילת ראיות.

15. בנוסף הפנתה המאשימה לעדות המאבטח אלן ולפיה הסריקות בשטח בוצעו בעקבות קולות ירי שנשמעו. במהלך הסריקות פגשו את רכב החשודים ולאחר שזיהו את כלי הנשק ומי שהציג עצמו כבעל הנשק לא החזיק עמו את הרישיון, הנאשמים עוכבו במקום על פי הוראות המשטרה. העד העיד כי בזמן זה כת הנשק הייתה מחוץ לנרתיק. גם המסמך נ/4 שהוא התחקיר הפנימי שנערך בחברה עם העד תומך בעדות והעד הדגיש כי היריות נשמעו לפני המפגש עם הנאשמים ולא במהלכו.

גם העד אווקה העיד על סריקת השטח בעקבות קולות הירי וזיהוי רכב הנאשמים אגב הסריקות. העד העיד כי שמע שני מקבצי ירי וחרף שאלות חוזרות של הסניגור, לא אישר ששמע ירי גם בזמן המפגש עם הנאשמים.

המאבטח יבגני גנצר העיד גם הוא שיצאו לסריקה בעקבות ירי, בהתחלה שתי יריות ולאחר כמה דקות ירייה אחת נוספת.

16. המאשימה מבקשת לדחות את הטענה כי לא הייתה סמכות למאבטחים לעכב את הנאשמים ולקבל את עדות העד אלן כי סמכותם נובעת מהסמכתם לפי החוק להסדרת הביטחון בגופים ציבוריים ובהיות המתקן המאובטח מתקן אסטרטגי. נטען כי המאבטחים פעלו בהתאם לסעיף 3 לחוק זה וכן בהתאם לסעיף 3 ו-4(2) לחוק סמכויות לשם שמירה על ביטחון הציבור.

לטענת המאשימה, לא נותר ספק בשאלת דבר קיומו של כלי רכב אחר באזור או קולות ירי נוספים שנשמעו לאחר עיכוב הנאשמים.

17. המאשימה מפנה גם לחוות הדעת שבתיק שהוגשה בהסכמה (ת/1) כי החוגלות נורו ונמצאו בהן כדוריות מתכת המאפיינות רסס של רובה ציד.

כן הפנתה המאשימה למסמך ת/9 אשר לא נסתר, ולפיו על מכנסיו של נאשם 1 נמצאו סימני דם של חוגלת סלעים וכן על מכנסיו של נאשם 2 נמצאו סימני דם של דורבן. המאשימה הפנתה גם לכך שברכב נתפסה נוצת חוגלה.

18. המאשימה מפנה לעדות החוקר שפירא ולפיה לא מוצתה בדיקת טביעת אצבע על השקית שנתפסה מאחר שנאשם 1 מסר, שנגע בשקית בעת שהציגו לו את תכולתה. כן הפנתה לעדות נאשם 1 אשר אישר בעדותו בבית המשפט שנגע בשקית.

בהקשר זה גם הפנתה המאשימה לתגובת המשטרה לבקשת ההגנה לפי סעיף 108 בחד"פ, כי בוצעה בדיקת ט.א. בשקיות ונמצאה על השקית ט.א. של נאשם 2. מכאן, שלא רק שלא מדובר במחדל חקירה, אלא שתוצאות הבדיקה מסבכות את נאשם 2 וקושרות אותו לשקית. ואולם, מכיוון שבפועל תוצאות הבדיקה לא הגיעו לתיק החקירה ממשטרת ישראל המאשימה מבקשת שלא להסתמך עליו כראיה מרשיעה שבתיק. כך או

כך, לדעת המאשימה, מכיוון שכעת ברור, כי לא מדובר במידע היכול לסייע להגנת הנאשמים, ודאי שאין מדובר במחדל שצריך להיזקף לזכותם.

19. המאשימה הפנתה לתמונות ת/22 המתעדות את רכב החשודים, את העץ לידו הושלכה השקית וכן את השקית עצמה והחוגלות בתוכה, מתועדת גם הנוצה החשודה שנתפסה ברכב והתבררה כנוצה של חוגלה. תועד גם גליל השקיות - שקיות אשפה כחולות הדומות לשקית בה נתפסו החוגלות. כמו כן, המאשימה מפנה לת/24, עדות החוקר סיון, כי הבחין שבחגורת הכדורים היו חסרים שלושה כדורים. החוקר גם אישר לשאלת ההגנה כי מדובר באזור המוכר כאזור לציד חוגלות. ת/4 ו-ת/6 שהוגשו בהסכמה מתעדים את החיפוש ברכב על ידי השוטרים ותפיסת הנוצה, השקיות ואיתור סימנים החשודים כדם על מכנסי הנאשמים.

בכל הנוגע לטענה שהועלתה במהלך חקירתו הנגדית של החוקר סיון לגבי שינוי שערך בראיות המאשימה מבקשת לדחות את הטענות כנגד מהימנות העד וכן מצביעה על כך שהחוקר יבגני לא נשאל בנושא כלל בחקירתו הנגדית, הגם שהוא הגורם הרלוונטי שהיה בשטח ומסר עדות פתוחה.

20. נטען, כי הוכחה שרשרת המוצגים ביחס לכלל המוצגים. בנוגע לסרטון האבטחה המאשימה מפנה לדו"ח המדיה (ת/11), לגביו העיד העד שפירא כי קיבל את הסרטון והעתיק אותו וכן העיד העד לפידות, עובד החברה, על העברת הסרטון לזיכרון נייד ומסירתו לפקח הרשות (ת/19, ת/20). בכל הנוגע לכתמי הדם הוצגו מסמכי השרשרת ת/15 ו-ת/15א אשר לא נסתרו.

21. המאשימה מבקשת לדחות את עדויות הנאשמים כבלתי מהימנות. ביחס לנאשם 1 נטען, כי במהלך הודעתו ת/10 שינה את גרסתו בשאלה אם תכנן לצוד באותו יום, סירב להסביר היכן היה במהלך הערב וטען כי הכתמים על מכנסיו הם כתמי צבע. בחקירה השנייה (ת/13) טען כי איננו מזהה את האירוע ואת האנשים הנראים בסרטון שהוצג לו, והכחיש כי זרק את השקית. אף טען כי המקום שאליו פנה "להשתין" היה רחוק יותר. נאשם 2 בחקירתו (ת/21) שמר על זכות השתיקה, באופן המהווה חיזוק לראיות המאשימה. נוכח גרסתו בבית המשפט המאשימה תוהה מדוע נמנע ממסירת גרסה כה פשוטה בחקירה וגם בחקירה השנייה (ת/14), שאז התמיד בשתיקתו ולא הגיב לסרטון מצלמות האבטחה.

בעדותו בבית המשפט לא נתן נאשם 1 הסבר לגרסתו הראשונה במשטרה, התעלם מדבריו במשטרה לגבי ציד ליד עג'ור, ואין לו הסבר מדוע בחר להצטייד ברובה ציד לנסיעה שנועדה לאסוף ארנק שאותו שכח לדבריו במשרד. הנאשם לא סיפק הסבר לדמיון בין השקית שבה נמצאו החוגלות המתות לגליל השקיות שנתפס ברכבו. בהשוואת העדות בבית המשפט אל מול ההודעות במשטרה נראה כי הנאשם פעל להרחיק עצמו מפעולת ציד.

22. **ב"כ הנאשמים** עתר להורות על זיכוי מוחלט של הנאשמים וטען כי הנאשמים הואשמו בטעות. נטען כי לא די בתשתית הראייתית הנסיבתית שהוצגה על ידי המאשימה, כאשר לכל אחת מן הראיות הנסיבתיות קיים הסבר סביר. לחלופין נטען, כי יש לזכות את הנאשמים מחמת הספק.

23. השוטר רומן מציין בדוח הפעולה שלו ת/7 כי כשהגיעו למקום ראו במרחק עשרה מטרים מרכב החשודים שקית כחולה שבתוכה גופות של ציפורים. המאבטחים לא אמרו לשוטר כי הנאשמים זרקו את השקית. מדובר באמרה ראשונה של השוטר שהגיע לזירה, שאינה קושרת בין השקית לנאשמים.

24. עולה מהראיות כי הנאשמים הוצאו מהרכב ובוצע חיפוש ברכב ועל גופם ולא נמצא דבר. משכך, הטענה כי נאשם 1 זרק לאחר מכן את השקית עם החוגלות איננה אפשרית.

25. המאשימה התרשלה כשלא הציגה את השקיות בבית המשפט אף שניתנה החלטה מפורשת על כך. עובדה זו חשובה גם לאור חקירת נאשם 1, שם הוטח בו על ידי החוקר שפירא כי זרק שקית לבנה (ולא כחולה).

26. נטען כי יש לדחות את העדות בדבר אמרה מסבכת מצד נאשם 1. עדות המאבטח אלן על אמרתו של נאשם 1 נטענה באיחור, רק ב-27.11.18, ולא מופיעה בדוח האירוע של העד מ-3.11.18 וגם לא ב-4/4. בנוסף, אלן הוא העד היחיד שהעיד על אמרה כזו, באופן המעורר חשש לחוסר מהימנותו. נטען, כי צריך היה לזמן שוב את נאשם 1 לחקירה, לאחר עדותו של העד אלן, ולהטיח בו את עצם האמרה המסבכת. יש להניח לזכות הנאשם שלו נחקר במועד יכול היה לתת הסבר סביר לדברים, וכעת לא ניתן להשתמש בראיה זו לחובתו. בא כוח הנאשמים סבור כי גם הפקח סיון התנהל באופן "מחשיד" כאשר שאל את המאבטח יבגני בזירה אם מי מהחשודים אמר משהו לגבי השקית. מדובר בשאלה שאם אכן נשאלה בתמימות צריכה הייתה להיענות בחיוב על ידי העד אלן, דבר שלא נעשה. לחלופין ייתכן שהפקח סיון ניסה להניע את המאבטחים לדווח על אמרה מפלילה מצד הנאשמים, דבר שלא צלח, אך בחקירה ב-27.11.18 הדבר צלח, ומדובר בהתנהלות חמורה ופסולה של הפקח.

27. בא כוח הנאשמים עותר שלא לקבל כראיה קבילה את סרטון מצלמת האבטחה. נטען כי מדובר בראיה שהושגה שלא כדין, בניגוד לחוק, תוך פגיעה בכבודו של הנאשם ובפרטיותו וכן שהיא מהווה האזנת סתר אסורה. בנוסף נטען כי התוכן המוקלט לא ברור ולא ניתן לקבוע ממצא על פיו. נטען כי לא מדובר בשטח ציבורי רגיל, שבו אין ציפייה לפרטיות אלא בשטח פתוח, נידח, שבו האדם מצפה כי לא יראו אותו. הצבת מצלמת אבטחה בשטח כזה טעונה היתר מבית המשפט המחוזי ככל האזנת סתר אחרת. במקום גם לא הוצבו שלטי אזהרה וידוע.

28. קיימות ראיות לאפשרות שאחרים ולא הנאשמים ביצעו ירי בשטח. הנאשם בחקירתו אמר לחוקר שתוך כדי השיחה עם המאבטחים נשמעו יריות ברקע, אך החוקר לא בדק זאת. בדומה, היו סימנים להימצאות כלי רכב אחרים בשטח. העד יבגני העיד על זיהוי של טנדר לבן לאחר שמיעת היריות, ואין חולק כי הנאשמים היו ברכב כסוף.

29. הנאשמים לא נחקרו על כתמי דם הדורבן ולא הוטחה בהם בדיקת הדי-אן-איי. חוות הדעת אינה מתייחסת ל"גיל" הדם. בנוסף, דם של דורבן אינו מסבך את הנאשמים בעבירה של ציד חוגלה. גם נוצת החוגלה אינה

מסבכת את הנאשמים, שכן היא נמצאה ברכב שאינו שייך להם. בנוסף, לא הוכחה שרשרת המוצג: קיימות אי-התאמות בשאלת צבע השקית, בשאלה אם השקית שנתפסה דומה לגליל השקיות שבמכונת או זהה, חוות הדעת של המומחה לא מציינת שהחוגלות היו שחוטות, כטענת הפקח, אין רצף בדוח השרשרת, קיים "עודף" של דגימת בד ממכנסי הנאשמים, לפי העדויות נלקחו שתי חתיכות מכל מכנס אך במעבדה התקבלו חמש חתיכות בד.

30. גרסת הנאשמים סבירה. מקום עבודתו של נאשם 1 סמוך למקום, ולכן קיים הסבר לכך שנמצא הרחק מביתו. אין מחלוקת כי לנאשם רישיון לרובה הציד, וגרסת הנאשמים לא נסתרה.

31. בנוסף למחדלי החקירה שפורטו המאשימה לא הציגה ראיה בדבר הימצאות טביעת אצבע, וטענת התובע בסיכומיו מטעה בעניין זה. לא נבדק קיומם של תרמילים ריקים בשטח, ולא נבדקו שרידי ירי בנשק או על הנאשמים.

32. לאור זאת יש לזכות את הנאשמים זיכוי מוחלט ולכלל הפחות מחמת הספק.

דין והכרעה

הרשעה על פי ראיות נסיבתיות

33. תזת המאשימה במקרה זה מבוססת על ראיות נסיבתיות. הלכה היא, כי כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו נופל מכוחן של הראיות הישירות, אלא שביסוס הרשעה על סמך ראיות נסיבתיות בלבד ייעשה רק לאחר שכל אחת מהראיות הנסיבתיות נמצאה מהימנה בפני עצמה, ובבחינת צירופן מתקיים "**מבחן המסקנה הסבירה היחידה**":

"ניתן להרשיע על סמך ראיות נסיבתיות בלבד, רק לאחר שלילת כל תרחיש המזכה את הנאשם ומתיישב עם הראיות באופן סביר. במילים אחרות, כדי להרשיע אדם על בסיס ראיות נסיבתיות בפלילים, נדרש כי מארג הראיות הנסיבתיות יוביל לכך שהמסקנה הסבירה היחידה היא המסקנה המפלילה" (ע"פ 8328-17 ג' בר נ' מדינת ישראל (28.7.19), פסקה 7).

ראו גם בע"פ 7007-15 שמיל נ' מדינת ישראל (5.9.18, פ' 22):

"...ניתן לבסס הרשעה מעין זו על מארג ראיתי נסיבתי בלבד מקום שהמסקנה המרשיעה העולה ממנו גוברת באופן ברור על כל תזה חלופית אחרת..."

...

"להבדיל מראיות ישירות, כוחן של הראיות הנסיבתיות אינו מושג אך באמצעות מבחן "איכותי" שבו נבדקת הראיה לגופה, כי אם גם לאור כמות הראיות, צירופן זו לזו ובחינת משקלן המצטבר..."

34. מהלך בחינת ראיות נסיבתיות גובש בפסיקה כמהלך תלת-שלבי:

"בשלב הראשון, נבחנת כל ראיה נסיבתית בפני עצמה, כדי לקבוע אם ניתן להשתית עליה ממצא עובדתי, תוך הערכת עוצמתה, מהימנותה ודיותה. בשלב השני, נבחן אם יש במסכת הראיות בכללותה כדי להוביל למסקנה לכאורית שלפיה הנאשם אחראי למעשים המיוחסים לו; וזאת בהתבסס על הערכה מושכלת של הראיות לפי ניסיון החיים והשכל הישר, ואין הכרח כי כל אחת מהראיות הנסיבתיות בפני עצמה וכשהיא לבדה תבסס את הרשעת הנאשם. בשלב השלישי, מועבר הנטל על כתפי הנאשם להציע הסבר חלופי העולה בקנה אחד עם המארג הראייתי, שיכול שישלול את המסקנה המפלילה ביחס לנאשם, ודי בכך שיוותר ספק סביר; וזאת מהטעם שאם מכלול הראיות הנסיבתיות עולה בקנה אחד עם תרחיש חלופי סביר שיכול להתיישב עם חפותו של הנאשם, אזי משמעות הדבר היא שאשמתו של הנאשם לא הוכחה מעבר לספק סביר" (עניין **שמיל** הנ"ל, פסקה 23).

עוד הובהר בפסיקה, לעניין ההסבר החלופי, כי עליו להיות "הגיוני, ולא הסבר מאולץ או תיאורטי".

"רק לאחר שבית המשפט העמיד זו מול זה, את המסקנה המפלילה אל מול התרחיש החלופי שהועלה, והגיע לכלל החלטה כי המסקנה היחידה המתיישבת עם המארג הראייתי היא המסקנה המפלילה נגד הנאשם - פתוחה הדרך להרשעה..." (**שם**).

מן הכלל אל הפרט

35. לאחר בחינת שורת הראיות הנסיבתיות עליהן מבקשת המאשימה לבסס הרשעה במקרה זה, ובחנתי את הטעיות שהועלו (אם הועלו) ביחס לכל אחת מהראיות - הן בהיבט העובדתי והן בהיבט המשפטי וכן בחנתי את המארג הראייתי המצטבר אל מול תזת הגנה חלופית, המסקנה המתחייבת היא כי אשמתם של הנאשמים הוכחה מעבר לכל ספק סביר.

להלן אתייחס לראיות הנסיבתיות העיקריות המבססות את הרשעת הנאשמים במקרה זה:

קולות הירי

36. נראה כי אין מחלוקת אמיתית בין הצדדים בנוגע לעובדה, כי עובר לעיכוב הנאשמים על ידי המאבטחים

במקום, נשמעו קולות ירי, והם אשר הולידו את האירוע, שנתפס על ידי מאבטח המתקן כאירוע חשוד כביטחוני, והביא אותם לסרוק את השטח (ראו עדות המאבטח אלן עמ' 25; המאבטח אווקה עמ' 32).

37. הטענה בדבר קולות ירי נוספים שנשמעו במקום לאחר עיכוב הנאשמים לא בוססה כלל ונשללה על ידי העדים (ראו עדות המאבטח אלן עמ' 30; המאבטח אווקה עמ' 39; עדות המאבטח יבגני עמ' 41). למעשה, גם הנאשמים עצמם לא חזרו על טענה זו בעדותם בבית המשפט.

הימצאות הנאשמים ברכב במקום סמוך לאחר קולות הירי

38. גם בעניין זה, הנאשמים אינם חולקים על הימצאותם במקום בסמוך לאחר קולות הירי. הסברם של הנאשמים להימצאותם במקום יבחן להלן, במסגרת השלב השלישי.

39. טענת ההגנה בסיכומים לגבי הימצאות רכב לבן נוסף בזירה או בסמוך אליה, דינה להידחות בדומה לטענה בעניין קולות ירי נוספים: לטענה אין בסיס בראיות וההפניה לעדות המאבטח יבגני בהקשר זה אינה מאפשרת להגיע למסקנה המבוקשת: כאשר ב"כ הנאשם מפנה את העד לאפשרות הזו שהיה באזור רכב לבן נוסף, העד עומד על כך שמדובר ברכב ש"נראה מרחוק כרכב לבן", איננו מאשר שמדובר ברכב נוסף ומשתמע כי מדובר באותו הרכב שעוכב (ראו עמ' 42-43 בעדותו).

הימצאות שקית ובה גופות חוגלה "טריות" בסמוך למקום

40. גם בעניין זה דומה שאין מחלוקת על עצם הימצאות השקית ובתוכה חוגלות. בפרט ובעיקר, נאשם 1 מאשר את הימצאות השקית בזירה ואף מאשר שהביט בה ונגע בה.

41. המחלוקת העיקרית נוגעת לשאלה האם ניתן לקשור את השקית לנאשמים ובאופן ספציפי - האם ניתן לקבוע ממצא על סמך הראיות שהוצגו ולפיהן נאשם 1 זרק את השקית (על כך ראו להלן).

42. על פי כלל העדויות של הגורמים שהיו בשטח ובפרט המאבטחים וחוקר הרשות שפירא, נתפסה במקום שקית אשפה בצבע כחול שבתוכה שלוש חוגלות מתות. השקית הועברה בהמשך למשטרה והחוגלות עצמן הועברו לבדיקה וטרינרית בבית דגן. חוות הדעת ביחס לזיהוי הגוויות כחוגלות לא נסתרה.

43. העדים העידו, כי גופות החוגלות היו "טריות" ונראו "חיות". עדויות אלה לא נסתרו וגם הנאשמים בעדותם לא טענו אחרת.

השלכת השקית על ידי נאשם 1

44. יש לקבוע כממצא עובדתי, כי נאשם 1 השליך מידו שקית בזירה, היא השקית שנתפסה. ממצא זה הוא למעשה הראיה הנסיבתית המרכזית שבתיק וסביבה סובבת הרשעת הנאשמים.

45. טענות שונות בנוגע לעדויות המאבטחים שבזירה בעניין זה, למעשה אינן טענות הכרעה נוכח קיומו של סרטון האבטחה התומך בטענה ובה נראה נאשם 1 בבירור כשהוא משליך דבר מה מידו.

46. בנסיבות אלה, טענות שונות שהועלו על ידי ההגנה לגבי אי התאמות כאלה ואחרות בין העדויות, שאלת החיפוש והשפעתה על האפשרות כי נאשם 1 השליך דבר מה, מיקום הנאשמים בעת העיכוב והשפעתו על האפשרות להוציא דבר מה מהרכב - כל אלה היו שאלות טובות, המחייבות ליבון והכרעה - אך הדבר מתייתר כאשר קיים סרטון ברור ואובייקטיבי הסותר במפגיע את עדות נאשם 1 בשאלה מרכזית זו.

47. בנסיבות אלה ניתן להבין את מאמץ ההגנה להביא לפסילת הסרטון כראיה קבילה. לאחר שהפכתי בדבר ובחנתי את טענות הפסילה ה"חוקתיות" באופיין ובפרט לאחר צפייה בסרטון והתרשמות מהקשר הקלוש שבין אופי הטענות ובין הנראה בו בפועל, המסקנה המתחייבת היא כי יש לדחות את הטענות בהקשר התיק שבפניי.

48. מדובר בסרטון שהורד מתוך מצלמת האבטחה של מתקן של חברת "נובל אנרג'י", שהוא מתקן שמור ומאובטח ובין היתר נסרק כחלק מאמצעי האבטחה של המתקן גם המרחב הציבורי הסובב אותו על ידי מצלמות אבטחה. מדובר בתיעוד רציף, ברזולוציה נמוכה וללא יכולת לפרטים מזיהום של המתועד במרחב הציבורי הסובב את המתחם. הטענה בדבר זכותו של אדם שלא להיות מתועד כלל במרחב הציבורי בהקשר כזה וברמת פירוט (נמוכה) כזו, דינה להידחות ולא בוססה כנדרש. מדובר בפגיעה מזערית, אם בכלל, בפרטיותו של אדם בהקשר בו ספק אם קמה לאדם זכות לפרטיות באופן שאף דמותו הכללית ותווי גופו הכלליים לא ייקלטו על ידי אמצעי אבטחה במרחב ציבורי. צפייה בסרטון מלמדת בבירור, עד כמה התיעוד הנצפה בו כללי. ויודגש, לולא הראיות הברורות וההסכמה, למעשה, על עצם קיומו של מפגש בו נכחו הנאשמים במקום המתועד, לא ניתן היה לקבוע ממצא כלל בדבר זהות המתועדים בסרטון. האפשרות לקבוע ממצא ברור וחד-משמעי נובעת מכך שאין מחלוקת לגבי זהות הנוכחים במפגש. במצב זה, התיעוד של דמות, הנעה הצידה, נעמדת, וכהרף עין משליכה דבר מה מידה, מפלילה את הנאשם 1.

הימצאות גילי שקיות ברכב

49. לאור האמור לעיל, הטענה בדבר הימצאות גילי השקיות ברכב, הדומה לשקית בה נמצאו החוגלות המתות היא הפניה לראיה נסיבתית נוספת, ולמעשה מעבר לדרוש.

50. יצוין, כי התפוס מתועד בתמונות ולמעשה אין טענה, לא כל שכן טענה טובה, כי המתועד איננו התפוס שנתפס בשטח. בהיבט זה, משקלה של אי ההתאמה עת הוטח בנאשם בחקירתו (ולא על ידי עד שהיה בשטח) כי השקית "לבנה" נמוך וניתן לקבוע כי מדובר בטעות.

51. אכן, עתירת ההגנה להצגת התפוס בבית המשפט בדין, ומשעתרה לכך, חובה היה על המאשימה לדאוג לכך. למעשה, מצופה היה מהמאשימה, עוד בטרם העמדה לדין, לוודא כי התפוסים קיימים ברשותה או לכל הפחות מתועדים ללא דופי. המסמך שהוגש לתיק, באיחור ורק עקב בקשתו (השניה) של ב"כ הנאשמים לפי סעיף 108 לחסד"פ, וכולל גם התייחסות עודפת לראיות בלתי קבילות (במובן זה שלא הועברו לעיון ההגנה ולא הוצגו במשפט), מהווה אפוא התנהלות "גבולית" של המאשימה. בעיקר, המסמך מצביע על תקלה ומחדל בקשר שבין משטרה ישראל, המעניקה "שירותי חקירה" שונים למאשימה ובין גורמי החקירה של הרט"ג, ובהמשך גורמי התביעה של הרט"ג.

52. כאן המקום להעיר, כי לא מדובר במקרה ראשון שבו נחשפת תקלה שכזו ביחסי העבודה שבין הגופים ובית משפט זה כבר העיר על כך בעבר. בסופו של יום, המדינה היא אחת ואת הקושי במערכת היחסים ובחלוקת המשאבים שבין גופי החקירה השונים במדינת ישראל באחריותה של המדינה לפתור - ולא להביאה לפתחו של בית המשפט. ודאי שהדבר לא יכול להצדיק או לבסס עתירה ל"הקלה" או ל"עקיפה" של דיני הראיות בהליך פלילי.

53. במה דברים אמורים? שלו היה בדבר כדי להועיל להגנת הנאשמים בתיק, בית המשפט לא היה מהסס לקבוע ממצאים לזכות הנאשמים בשל המחדל באי שמירת התפוס. אלא, שכאמור, מדובר בראיה נסיבתית עודפת, מעבר לנחוץ לצורך ההרשעה, בנסיבות בהן קיים גם תיעוד ראשוני שלא נסתר. יחד עם זאת, ניתן לקבוע כבר בשלב הזה כי מדובר בנסיבה שיהיה לה משקל בשלב הדיוני הבא.

כדורים חסרים בחגורה

54. הוא הדין בנוגע לעדות לגבי כדורים חסרים בחגורת הנשק של נאשם 1 (ראו עדות המאבטח יבגני עמ' 44), שניתן היה בקלות לבסס באופן ברור וחד משמעי. עם זאת, לא מדובר בראיה שמסקלה אפסי, בהינתן שהנאשם עצמו לא הכחיש אותה ולמעשה, לא מסר הסבר סביר לעצם הימצאות כלי הנשק ברכב בנסיבות שאותן תיאר, בפרט נוכח גרסתו בחקירה בשאלת תכניות הציד.

ממצאים מפלילים נוספים - הימצאות נוצת חוגלה ברכב וכתמי הדם

55. מדובר בראיות נסיבתיות נוספות, הקושרות במידה מסוימת את הנאשמים לפעילות כללית של ציד אך אינן מצויות במעגל הראשון של ראיות הקושרות אותם לאירוע ספציפי זה.

56. למעשה, גם ראיות אלה, היוצרות "אווירה", אינן נחוצות באופן אמיתי: אין מחלוקת כי נאשם 1 עוסק באופן כללי בציד ומחזיק ברובה ציד ברישיון. בהיעדר ראיה לגבי "גיל" הכתמים, או הנוצה מדובר בראיות התומכות בנושא שאינו שנוי במחלוקת ולא היה נחוץ במשפט. כך, בכל הקשור לנאשם 1, אך הכתם על מכנסיו של נאשם 2 מהווה ראיה בעלת משקל לא מבוטל בנוגע למארג הנסיבות הקושר אותו. על כך עוד להלן.

בחינת המארג הנסיבותי בכללותו וקיומו של תסריט חלופי

עמוד 12

57. למעשה, המפורט לעיל, מוביל את בית המשפט למסקנה המתגבשת, ולא מדובר עוד במהלך מורכב המצריך התלבטות מרובה:

58. בהינתן הרקע שאינו שנוי במחלוקת, מרגע שנתקבל סרטון האבטחה כראיה קבילה, לאור הממצא כי נאשם 1 נראה כשהוא משליך דבר מה מידו, באופן התואם את העדויות והשולל את גרסת נאשם 1, בהיעדר בסיס ראיתי כלשהו לאפשרות כי השקית שהשליך נאשם 1 איננה השקית שנתפסה, עובר בבירור הנטל אל הנאשמים להציג תזה חלופית סבירה לראיות הנסיבתיות.

59. תזה כזו לא הוצגה. הסברו של נאשם 1 לגבי סיבת שהייתו במקום נותר הסבר מפיו, ללא ביסוס ראיתי מצדו - מתחילתו ועד סופו. למעשה, אפילו הטענה לגבי עבודתו במקום לא בוססה בראיה. אך גם לו אניח לזכות הנאשמים שאכן נאשם 1 עובד באזור, ואף אם אניח את הטענה הקשה אף יותר, כי נסעו באותה שבת בשטח לכיוון מקום העבודה כדי לאסוף דבר מה שנשכח, אין בכך לשלול את הראיות בדבר עיסוק בצייד אגב כך.

60. ויובהר, בכך אין בית המשפט קובע כממצא כלל כי גרסה זו, שלא בוססה כלל, נכונה.

נאשם 2

61. כמפורט לעיל, התשתית הראייתית קושרת בעיקר את נאשם 1 למיוחס לו בכתב האישום: הוא בעל הרובה והוא זה שהשליך את השקית עם הגוויית.

62. נאשם 2 נקשר באירוע כמבצע בצוותא, כמי שהיה נוכח ושותף לאירוע מתחילתו. עדותו בבית המשפט אינה מתיישבת כלל עם המכלול הראייתי שלעיל. על כך יש להוסיף את שתיקתו בחקירה כחיזוק לראיות המאשימה - שתיקה שלא ניתן לה כל הסבר ואף ניתן לתמוה עליה, לאחר שמיעת עדותו בבית המשפט שהיא עדות פשוטה ונטולת פרטים מורכבים או מפלילים.

סוף דבר

63. נוכח כל האמור והמפורט לעיל, יש להרשיע את הנאשמים במיוחס להם בכתב האישום, לאחר שעובדותיו הוכחו מעבר לכל ספק סביר.

ניתנה היום, כ"ח חשוון תשפ"ב, 03 נובמבר 2021, במעמד הצדדים.